

Къмъ 1788 година братята Атанасъ и Стойко Богорови постъпили на учение въ Котленското килийно училище. Тамъ тѣ учили писмо и четмо по старобългарски (черковенъ) езикъ. Ала покрай черковното четмо и писмо тѣ почнали да учатъ турско, а най-вече гръцко писмо и четмо. Котленскитѣ заможни българи развъждали овце, изработвали шаяци, гайтани и аби, шиели дрехи и търгували съ тѣхъ въ Цариградъ и по другитѣ голѣми градове въ Турция. За това имъ било потрѣбно да знаятъ добре писмения турски и гръцки езици, та да могатъ да държатъ точна смѣтка на стоката, съ която търгуватъ.

Бащата, Иванъ Стойковъ Богоровъ, билъ търговецъ и съ Влашко, та намѣрилъ, че котленското гръцко учение е слабо, затова пратилъ синоветѣ си Атанаса и Стойко въ Букурещъ, гдето имало добре уредено гръцко училище, въ което преподавали учени гръцки учители.

Въ Букурещъ.

Когато се записали братята въ училището, гръцкитѣ учители не харесали името Стойко, като казвали, че то било просто, овчарско, затова прекръстили малкия братъ съ името *Стефанаки* (вмѣсто Стойко), а презимето имъ преправили *Богориди* (вмѣсто Богоровъ). И оттогава нашиятъ котленски младежъ започналъ да се нарича и подписва *Стефанъ* (Стефанаки) *Ив. Богориди*.

Момъкътъ се показалъ много паметливъ, любознателенъ и трудолюбивъ въ учението. Учителитѣ му го обикнали. Като свършилъ класното училище, Стефанъ постъпилъ въ по-горно гръцко училище, което се наричало *Висша елинска школа*. Бележитъ учитель и директоръ на тази школа билъ гръкътъ Фотияди, родомъ отъ Янина. Фотияди преподавалъ и управлявалъ 13 години висшата гръцка школа въ Букурещъ. Гърцитѣ наричали школата *Академия*. Пари за издръжка на Академията давали влашкитѣ князе, които били